

Thanh Mai Túy

Contents

Thanh Mai Túy	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5

Thanh Mai Túy

Giới thiệu

Edit: Bunny chan Beta: LysThế loại: cổ trang, mỹ công cường thụ, ngược luyện, sinh tử văn, HE. Buổi đầu tiên gặp gỡ l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-mai-tuy>

1. Chương 1

Hoàng hôn buổi đầu thu, những ngôi sao bắt đầu xuất hiện, mặt trời cũng đã lặn được một lúc nhưng trên đỉnh núi Thanh Mộ lại một mảnh đèn đuốc sáng trưng, nổi sáng trưng cũng không phải là quá khoa trương. Thanh Mộ là khu vực núi non hiểm trở bậc nhất. Trèo lên đỉnh núi, nhìn xuống những ngọn núi nhỏ khác, người ta có cảm giác như “thu vào tầm mắt muôn trùng nước non”, có thể nói là nơi ngắm cảnh tuyệt hảo. Ngọn núi này tuy dốc đứng hiểm trở nhưng đỉnh núi lại rộng rãi, bằng phẳng, nơi đó lúc này lại được đặc biệt trang trí. Từ lâu đã có người dựng một chòi nghỉ mát, không quá hoa lệ nhưng cũng dị thường cẩn thận. Chòi nghỉ mát âm cúng có nhiều cây đuốc, không giống ngọn đèn dầu sáng như ban ngày, cũng không như ánh nến yếu ớt, mà sáng vừa đủ. Bên trong trướng, rượu và thức ăn đã được chuẩn bị, đàn tranh cũng đã được bố trí. Tình cảnh này nhìn thế nào cũng thấy trắng sáng sao thừa, có khả năng là ý tứ của giai nhân a. Ha hã! không biết là công tử nhà ai?

Sau sa trướng trong chòi nghỉ mát, một tử y nam nhân đang đánh đàn, mày kiếm mắt sáng, thất lưng thon gọn, mặc dù y phục thường thường, nhưng ánh mắt lại ẩn chứa khí thế ngạo nghễ. Ngón tay thon dài hữu lực nhẹ nhàng gảy lên những tiếng đàn thật dễ nghe, gợn đục khơi trong, lúc thì đàng đàng sát khí như thiên quân vạn mã, lúc thì uyển chuyển như lời nói nhỏ nhẹ, nhu hòa, boong boong anh anh, khí tức phóng đăng tràn ngập căn chòi.

Tấu xong một khúc, nam nhân đứng dậy đi ra sa trướng, qua chòi nghỉ mát, đến trước vách đá, bỗng nhiên nói: “Non xanh nước biếc, trăng thanh gió mát, mỹ tửu, u cầm, đầy đủ mọi thứ, Lạc huynh nếu không đi ra chẳng phải là lãng phí một đêm cảnh đẹp?” Thanh âm trầm thấp, vang vọng bốn phía, chứng tỏ nội lực của người này nhất định bất phàm. Lời vừa dứt, một bạch y thân ảnh từ dưới vách đá bay lên, dùng khinh công bay tới, vạt áo lay động giống như tiên tử hạ phàm.

“Ngọc Minh khiến Sở Giáo chủ phải đợi lâu”-thanh âm trong trẻo, không phân biệt nam nữ, ngữ điệu vừa phải lại có một tia lạnh như băng.

“Đợi lâu không thành vấn đề. Chẳng qua, ta và người kết bạn đã bốn năm, không gọi tục danh của ta thì người cũng nên gọi ta Sở huynh, gọi Sở giáo chủ nghe thật xa lạ”

“Hôm nay là tròn 4 năm chúng ta quen biết, cũng là lần thứ năm chúng ta gặp lại. Gần năm lần gặp mặt cũng không thể tính là thâm giao đi. Huống chi, ngài đường đường là Thanh mai Giáo chủ, ta chỉ là du hiệp bước chân vào giang hồ, này xưng hô tôn kính vẫn không thể miễn cho.”

Người vẫn là không thay đổi. Sở Tiêu Vi thấy hân hân lạnh lùng như trước, trong lòng thầm than nhẹ một tiếng, chua xót vô hạn.

“Năm nay bài trí có chút khác năm trước, ngài bố trí thêm âm trường a”

“Bốn lần cùng Ngọc Minh người gặp mặt, đều là vào ngày này, nhưng thời tiết lại có chút bất đồng, có khi mưa dầm kéo dài, có khi là hoàng hôn xuống từ từ, hôm nay lại cô đơn, trăng sáng sao thưa, gió mát từng trận, hoa mơ đầy cả khe núi. Cho nên ta cho người bố trí nhuyễn tháp, người và ta, hai người chúng ta cùng nhau thoải mái uống rượu một hồi, không say không về.”-ngữ điệu Sở Tiêu Vi mời mọc Lạc Ngọc Minh cùng đối ẩm.

Ánh mắt của Lạc Ngọc Minh tự nhiên bị một bộ chén sứ có họa thanh hoa gọi lại quá khứ, đúng là cảnh trên núi Thanh Mộ mà hân cùng Sở Tiêu Vi, là cảnh đêm trăng sáng nâng cốc ngôn hoan. Thanh hoa vốn thanh nhã, hơn nữa họa công này rất có tay nghề, vẽ nên bức họa rất có ý cảnh, làm cho người ta yêu thích không buông tay. Xem ra lần này Thanh Mai Giáo chủ thực tổn không ít tâm tư.

Sở Tiêu Vi thấy vẻ mặt của hân, tự biết hân thích bộ chén sứ này, liền cười nói: “Ta biết đối với đồ sứ, người thích nhất là sự thanh nhã của thanh hoa, vì vậy tìm đến chỗ của nghệ nhân học làm tráng men, họa thanh. Bức “dưới ánh trăng mặc sức uống rượu” này là ta đích thân họa.”

Nghe y nói như thế, Lạc Ngọc Minh âm thầm lấp bắp kinh hãi. Ánh mắt lại trở xuống bức thanh hoa đồ trên bình rượu, tinh tế nghiền ngẫm: trên cùng bên trái là một vòng trăng sáng, nửa vòng tròn bán nguyệt, mây mù như ẩn như hiện, phía dưới là núi non loáng thoáng, ở giữa là đỉnh núi Thanh Mộ rộng rãi, trên đó là một chòi nghỉ mát, bên trong có hai người nâng chén đối ẩm. Hình thể nhân vật rất trẻ, giọng nói và dáng điệu, vẻ mặt lại phi thường cẩn thận, bên phải là hân, mặt phượng đan thần có chút giống nữ nhân, mái tóc đen bị gió thổi bay nhẹ nhàng, tiên phong đạo cốt, bên trái là Sở Tiêu Vi, ngũ quan khắc sâu như đao tước, mi dài tóc thẳng. Trong tranh hân có vẻ thiếu đi vài phần cô lãnh, có chút nhu tình. Thầm nghĩ trong lòng, đây là hân muốn đi, chỉ tiếc chính mình cho không được.

“Không thể tin được Sở Giáo chủ không chỉ là một tay hảo cầm ở ngoài, mà bút pháp, màu sắc thần kì này cũng không thua kém.”

“Làm sao có cái gì ‘công phu không tồi’, ta đối với màu vẽ từ trước đến nay ngu dốt, bức tranh này ta đã vẽ 4 năm.”Sở Tiêu Vi ngẩng đầu,nhìn thẳng vào mắt Lạc Ngọc Minh”từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, ta đã bắt đầu vẽ nó.”

Lạc Ngọc Minh trong lòng hơi gật mình, lời nói ra lại làm người ta phát lạnh: “Sở Giáo chủ năm nay đổi biện pháp, muốn dùng một bộ đồ sứ lưu lại ta?”

Sở Tiêu Vi không khỏi cười khở hai tiếng nói: “ta hứa cho người mỹ nữ danh cơ, người nói người trời sanh tính lãnh đạm. Ta cho người vinh hoa phú quý, người nói tiền tài cận bã. Ta chấp nhận cho người công danh lợi lộc, người nói người không màng danh lợi. Ta đem Thanh Mai Giáo chia cho người một nửa giang sơn, người nói quyền thế lụy nhân. Hiện giờ một bức tranh thanh hoa nho nhỏ lại có thể nào lưu lại tâm hồn tiêu điều tự tại của người?”

Thống khổ nhắm mắt lại, chuyện cũ như hiện ra trước mắt:

[Lạc thiếu hiệp, Hương Sấn là nữ tử đẹp nhất Thanh Mai Giáo,lại là hữu hộ pháp của ta, xuân xanh mười tám cùng thiếu hiệp rất xứng đôi, ta đem nàng gả cho người, chỉ hy vọng Lạc thiếu hiệp có thể ở lại bản giáo, như thế nào?"]

[Lạc huynh, ta vẫn hy vọng người có thể ở lại, vinh hoa phú quý người nghĩ muốn cái gì ta đều có thể cho người.]

[Ngọc Minh huynh, trong Thanh Mai Giáo người muốn làm chức gì đều được, người có thể lưu lại chứ?]

[Ngọc Minh, người với ta cùng ngồi cùng ăn, cùng chung chức vị Giáo chủ, người vẫn không lưu lại sao?]

Ngọc Minh nha, Ngọc Minh, người rốt cuộc muốn ta làm sao bây giờ.

“Sở Giáo chủ biết là tốt rồi, Lạc mỗ luôn luôn vô tình không muốn, chỉ muốn tiêu dao tự tại. Về sau không gì có thể làm cho ta lưu lại.”

Tiếng nói lạnh băng đánh gãy hồi tưởng của Sở Tiêu Vi. Nhanh chóng dấu đi tất cả tình cảm, người trước mắt vẫn như cũ ngọc diện như quan, thần tình lạnh lùng. Bốn năm trước gặp hần, hần vẫn là một thiếu niên 18 tuổi, tóc đen như mực, da trắng hơn tuyết, làm cho người ta vừa gặp đã thương. Bốn năm trôi qua, hần ngày càng đẹp hơn, tình yêu của y dành cho hần cũng càng thêm khắc cốt ghi tâm, muốn ngừng mà không được.

2. Chương 2

“Sở giáo chủ, Sở giáo chủ, người như vậy vội vàng vứt đi quan hệ của chúng ta trong lúc đó, là ta Sở Tiêu Vi không xứng kết giao với người, hay là sợ Thanh Mai tà giáo hủy đi danh dự trên giang hồ của người?”

“Ta nói rồi, Lạc mỗ trời sanh tính lãnh đạm, vốn không thích kết giao bằng hữu, độc lai độc vãng (một thân một mình).Ta đối với Sở giáo chủ không phân biệt hỉ ác.”

“Vừa mới là ta thất lễ, Ngọc Minh huynh đừng để bụng. Hôm nay thiên thời địa lợi, chúng ta cũng ứng với nhân hòa. Rượu ngon ở bên, ta kính Lạc huynh một ly. ”Dứt lời bưng lên chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Lạc Ngọc Minh cũng nâng lên một chén rượu. Rượu vào miệng, vị vừa cay vừa ngọt, vào đến cổ họng hương rượu vương vấn không dứt, vào bụng, một cỗ dòng nước ấm trải rộng khắp tứ chi. Đích thật là hiếm có, đúng là hảo tửu.

“Hằng năm ta gặp người, ta đều ử rượu mơ này. Lạc huynh có biết rượu mơ này từ đâu mà có không?”

“Thỉnh giáo chủ chỉ điểm một phần.”

“Ngày xưa Tào Mạnh Đức, Lưu Huyền Đức nấu rượu mơ luận anh hùng, rượu mơ này chính là được truyền đến tận bây giờ. Đầu thu tháng tám chính là mùa mơ của Thanh Mai Giáo chín. Mỗi lần cùng người gặp lại, ngày thứ hai ta liền sai người hái những quả mơ tươi nhất, để lên men, ủ thành rượu, sau đó chôn dưới gốc cây mơ, đến hôm nay là tròn một năm mới phá phong động thổ lấy rượu thiết yến lúc này.” Nói xong lại giúp đối phương rót đầy chén rượu. “Ngọc Minh, rượu này là một năm trước người đi ta chuẩn bị cho người.” Sau khi người đi ta lại ngóng trông ngày ngày, ba trăm sáu mươi lăm ngày trăng sáng tương tư chính là chờ ngày này.

“Giáo chủ có thể một lần ử nhiều vò, này hằng năm chuẩn bị rượu mới, thật là quấy rầy ngài rồi.”

Ngọc Minh, người biết rõ nguyên do, vì sao còn muốn nhẩn tâm nói ra như vậy. Chưa hồi phục tâm trạng, Sở Tiêu Vi thần nhiên cười khổ.

Người đối diện bỗng nhiên ném chén rượu, vỗ án đứng dậy, lạnh lùng nói: “Sở Tiêu Vi, người hạ độc trong rượu.”

“người rốt cục cũng sửa miệng, gọi tên ta rồi.”

“người muốn làm gì?”

“ta muốn lưu lại người.”

“người nằm mơ!” nói xong liền hướng vách đá đi tới.

“kia không phải độc, là xuân dược cùng ba canh giờ ‘ngàn công tán’, không có nội lực khinh công, người không thể xuống khỏi Thanh Mộ sơn.” nói xong tay áo dài vung lên, cuốn Lạc Ngọc Minh hướng về nhuyển tháp, trong chớp mắt hai người đã song song ngã xuống giường.

Sở Tiêu Vi đặt Lạc Ngọc Minh trên người, tà tà cười nói: “có muốn biết hay không cùng một bầu rượu mà người trúng được, ta lại không? Bởi vì được không ở trong rượu mà trong chén rượu, người đã rất chú ý bức họa thanh hoa kia.”

Bị Sở Tiêu Vi đối đãi như thế, Lạc Ngọc Minh vừa thẹn vừa giận, ngực bụng hận ý ngập trời, nếu không phải bây giờ nội lực hần tiêu thất thì đã sớm chân khí đại loạn, hộc máu chết rồi.

“Sở Tiêu Vi người đối với ta như vậy sẽ không thể làm ta yêu người, chỉ làm ta hận người. Người làm chuyện dễ tiện như vậy với ta chẳng khác nào giết ta, sau khi thoát thân ta sẽ nhảy xuống từ Thanh Mộ sơn, dù cho tan xương nát thịt, cũng không phải chịu thân thể dơ bẩn này. “Từng câu từng chữ như một cây đinh trong lòng Sở Tiêu Vi, mỗi một câu hần nói, cây đinh liền đâm sâu ba phần, đến cuối cùng chính là nội tâm y đau đớn triệt để.

Sở Tiêu Vi vui đầu vào cần cổ Lạc Ngọc Minh, thống khổ, nhẹ nhàng nói: “Người rõ ràng biết lòng ta, lại còn muốn nói nhảm tâm như vậy. Ta hằng năm níu kéo, người lại từng năm ra đi; người cũng biết người càng muốn đi, ta càng muốn giữ người lại. Cuối cùng tình ý càng thâm sâu, muốn bỏ mà không được. “Lại ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt Lạc Ngọc Minh, ánh mắt trong veo, trong như khe suối nhỏ thanh khiết dưới chân núi Thanh Mộ, sâu triền miên, không cạn không kiệt. “ta sẽ không cho người hận ta, càng không cho người chết. “Bỗng nhiên vẻ mặt biến đổi, cười khê không rõ ngụ ý: “Người nói người tính tình lãnh đạm, nhất định là không biết lạc thú lúc mây mưa, hôm nay ta cho người biết cái gì là dục tiên dục tử, người cả đời đều quên không được. “Vừa nói, tay y vung lên, quần áo hai người liền tăn giải (cởi hết).

Lạc Ngọc Minh đích xác chưa từng trải qua tình dục, hiện tại bị người hạ xuân dược, khổ gian gì đó đã sớm ngạo nghễ đứng thẳng, bưng bưng khí thế, quần áo vừa cởi lên giường cung bật kiếm đứng thẳng, một trận từng cơn gió nhẹ thổi qua, dẫn tới hần toàn thân sợ run, hô hấp trầm trọng.

“Gió đều có thể cho người hưng phấn, người nhịn lâu lắm. “Ngón tay thô ráp, nhẹ nhàng xẹt qua lông mày tinh tế, mắt phượng sắc bén, mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng no đủ hôn lên cằm sau đó theo đường cong ở cổ qua hầu kết, y hôn lên đó, dùng sức mút.

“Ân

” người dưới thân ngân nga rên rỉ một tiếng, mị thanh tận xương, hai má ửng đỏ, toàn thân phấn hồng, nhìn thực tú lệ.

Sở Tiêu Vi gấp thời cơ chín muồi, đối phương đã nhắm đến cực hạn, vì thế tách ra hai chân, quỳ gối, kẹp lấy thất lưng của Lạc Ngọc Minh, dùng u huyệt phía sau của mình khẽ chạm vào đỉnh dục vọng của hần, sau đó nhanh chóng rời đi, lại tiếp tục chạm, lại rời đi, như thế lặp lại vài lần.

Lạc Ngọc Minh lần đầu thấy y như thế, lấp bắp kinh hãi, dục vọng của hần đã ở ranh giới giữa nhân cách con người và bản năng dã thú, thầm nghĩ tìm nơi phát tiết. Đã vậy, nơi ẩm áp kia của Sở Tiêu Vi còn nghênh tiếp hần, khiêu khích hần đến nổi rốt cuộc nhịn không được, xoay người một cái đem Sở tiêu Vi áp xuống dưới thân. Hần không có nội lực nhưng vẫn còn khí lực, động tác này hần vẫn có thể làm.

3. Chương 3

Xoay người Sở Tiêu Vi, làm cho y đưa lưng về phía hần, “Người giang hồ đều nói Thanh Mai giáo tà mị, quả nhiên, ngay cả giáo chủ đều cam chịu thái độ làm kĩ nữ này.”

“Ta Sở Tiêu Vi nếu lần nữa ti tiện thế này, cũng chỉ cho một mình người Lạc Ngọc Minh. A

~”

Người sau lưng không chút lưu tình động thân mà vào. Sở Tiêu Vi đem cánh tay phải bỏ vào miệng, răng nanh thật sâu cắm vào da thịt. Mùi máu tươi trong khoang miệng cùng trong không khí đồng thời phân tán. Đau, chưa từng nghĩ là sẽ đau như vậy. Người sau lưng như đang phá vỡ u huyệt của y, vũ khí sắc bén

xé rách da thịt, mạch máu nứt ra, phá tan mọi ngăn trở, tốc hành ở chỗ sâu trong, giống như phải phá hủy thân thể, đâm thủng trái tim y, nghiền nát linh hồn, sau đó ném y đến nơi địa ngục, vĩnh viễn không có ánh mặt trời. Lực đạo to lớn, động tác thô lỗ, tựa như muốn y phải chết ngay trên nhuyển tháp này.

Lạc Ngọc Minh, người quả thật vô tình, ta cho người làm ta đến nông nổi như vậy, người lại hận ta.

Thân thể Sở Tiêu Vi đang ở địa ngục thì Lạc Ngọc Minh hiển nhiên đang ở chín tầng mây, “Sinh hoạt vợ chồng thể này thật đích xác làm cho người ta dục tiên dục tử, thực tùy biết vị.” Một cổ điện lưu từ khổ hạ chui vào lục phủ ngũ tạng, tiến đến dây thần kinh, hấn hưng phần đến nỗi ngón tay cũng liên tục rung động nhẹ. Không khí lạnh băng len vào lỗ chân lông, xâm nhập cốt tủy, chuyển tới tì tạng(lá lách), đợi cho đến khi thở ra đã là hơi nóng như lửa. Hạ thân bị địa phương mềm mại như tơ gắt gao vây lấy, tràng vách cùng dương vật giống như bị hơi nóng hòa tan, nhập thành một thể, chặt chẽ không một kẽ hở. Khoái cảm tước đoạt lý trí, hấn không kịp thắc mắc dụng ý của Sở Tiêu Vi là gì, không kịp tự hỏi chất lỏng trắng mịn chảy ra là cái gì, không màng đêm xuân qua đi hấn nên đối mặt như thế nào với biến cố này. Không kịp và cũng không thêm nghĩ nữa, chính là một mặt dựa vào bản năng rút ra, đỉnh nhập, nhanh chóng rút ra rồi lại dùng hết sức đỉnh nhập.

tuyetlam.wordpress.com

Lúc này Sở Tiêu Vi chỉ có một ý niệm trong đầu: may mắn là đã loại trừ nội lực của hấn.

Chỉ cần quay đầu một chường có thể làm cho Lạc Ngọc Minh không chết cũng bị thương, nhưng y không muốn. Trong trường hai người đang một lần liều chết độ sức, không phải võ công thể lực hay so đấu trí tuệ. Hai người thông qua một hồi tình ái hung bạo để đánh giá ai kiên trì hơn.

Thời điểm dương vật trong cơ thể rút ra, Sở Tiêu Vi dùng hết khí lực co rút cơ vòng đem còn thịt kia cuốn lấy càng nhanh, thời điểm đỉnh nhập lại thu hồi tất cả lực đạo, làm cho đối phương tiếp cận càng sâu. Lạc Ngọc Minh bị một cái buồng lỏng này làm cho hai mắt đỏ bừng, một phen hung hăng nắm mái tóc dài của Sở Tiêu Vi kéo về phía sau, cắn lên cổ của y, răng nanh cùng huyết nhục tiếp xúc. Hạ thân bị trều sấp không dừng nữa khắc, khi rút ra, bởi vì cơ vòng co rút mà tràng thịt bị ma sát đến nỗi đỏ bừng, khi sát nhập lại bị đẩy vào toàn bộ.

Trước mắt Sở Tiêu Vi bắt đầu hiện lên một trận hắc ám, nhẹ nhàng chuyển tay, một cổ chân khí từ đan điền đúng lúc dâng lên, áp chế cổ mê muội này. Hấn không cho chính mình ngắt đi, sợ một khi nhắm mắt, người phía trên liền biến mất không thấy, hấn muốn tận mắt chứng kiến Lạc Ngọc Minh rời đi như thế nào.

Thời điểm mặt trời mọc lên từ phía đông,Lạc Ngọc Minh ngã vào Sở Tiêu Vi nặng nề ngủ. Suốt đêm hấn không thay đổi tư thế mây mưa là bởi vì không muốn nhìn khuôn mặt người kia.

Sở Tiêu Vi không ngủ, trọn tròn mắt chờ Lạc Ngọc Minh tỉnh, đợi cho đến khi mặt trời lên cao.

Lạc Ngọc Minh lông mi run rẩy, chậm rãi mở mắt ra, lại chậm rãi nhắm mắt lại, trí nhớ tối qua lại ùa về, không thiếu một chi tiết nhỏ nào. Thầm vận chân khí một chút, xác định nội lực chính mình đã muốn khôi phục, mới chậm rãi đứng dậy, nhật từng kiện y phục dưới đất mặc lên. Trên mặt vẫn là thần thái lạnh như băng, thật không hổ là “lãnh ngạo vô song”-Lạc thiếu hiệp.

Khi hấn ăn mặc chỉnh tề đi đến vách núi đen bên cạnh, người trên cấm tháp rót cục mỡ miệng: “Ngọc Minh, sang năm người sẽ không đến điểm hẹn nữa sao?”

Không có trả lời,khinh triển ống tay áo, bóng người đã biến mất dưới Thanh Mộ nhai.

4. Chương 4

Lạc Ngọc Minh đi được một lúc thì từ một sườn khác của Thanh mộ nhai có một lục y nữ tử dùng khinh công bay tới, nàng nhẹ nhàng đáp xuống sau đó đi đến trước nôãn trưởng, cách một tầng sa trưởng thì lễ nói: “Giáo chủ, Lạc thiếu hiệp đã đi,phải chăng nên khởi giá quay về U Tuyên Cung?”

“Người về trước đi, ta phải nghỉ ngơi một lát, một canh giờ sau ta sẽ trở về.”

Nữ tử há miệng thở dốc,dường như muốn nói điều gì,nhưng lại chưa nói ra.

Thấy nàng ngập ngừng muốn nói lại thôi, Sở Tiêu Vi hỏi: “Người còn chuyện gì muốn nói?”

Do dự mãi, cuối cùng nàng nói: “Huyết Mai tuy là thánh vật của giáo phái chúng ta, nhưng vẫn có ba phần độc tính. Giáo chủ tối qua ăn vào đến giờ cũng đã bảy tám canh giờ, vẫn nên cho Tàn....”

“Được rồi”, Sở Tiêu Vi lớn tiếng đánh gãy lời nàng. “Ta đều đã an bài cả rồi, người lui xuống trước đi.”

“Có phải là nên..... nên gọi Tàn đại phu chuẩn bị một ít thuốc trị thương?”

Bên trong trưởng có tiếng than nhẹ “Thôi được rồi, người sắp xếp đi. Ta mệt rồi, lui xuống.”

Nữ tử đáp “Dạ” một tiếng, xoay người rời đi khi hai mắt đã ửng đỏ. Còn cách một tầng sa trưởng, tình hình trên nhuyễn tháp thế nào nàng không thấy rõ, nhưng nàng biết đã xảy ra chuyện gì, hoặc là nói suốt ba ngày giáo chủ lấy ra Huyết Mai, nàng đã đoán được sắp phát sinh cái gì. Hương Sấn yêu hai nam nhân, có lẽ đời này trong lòng nàng cũng chỉ có bóng hình hai người mà thôi. Người thứ nhất mất phượng đàn thần, phong hoa tuyết đại, giáo chủ đem nàng phó thác cho hắn, nhưng hắn lại khinh thường. Người thứ hai may mắn mất sáng, khí thể ngạo nghễ, tối qua lại vì một người nam nhân mà làm trái Giáo quy. Giáo chủ, ngài nói ngài không giữ được hắn, tình cảm cũng không thể thu hồi, Hương Sấn bây giờ cũng đã không thể lấy lại con tim mình.

Thân ảnh nàng biến mất sau vách đá, Sở Tiêu Vi chống tay ngồi dậy, xốc lên áo ngủ bằng gấm trên người, cái chăn cũng vô cùng thê thảm. Trên thân y bây giờ là một kiện trung y màu trắng, vạt áo để mở, trễ xuống cánh tay, hạ thân quang lỏa, trên đùi, bên hông cùng trên đùi đều là chất lỏng trắng đỏ, có nơi đã khô lại. Nhẹ động một cái, vẫn như cũ có gì đó ấm nóng, dính dính chảy ra từ hạ thân, y sờ thử, vẫn là chất lỏng trắng đỏ, dùng năm ngón tay khẽ vân vê, cảm giác thứ đó trắng mịn. Bỗng nhiên, y cười rộ lên: “Ngọc Minh, cho dù người còn muốn đi, ta cũng có cách giữ người lại. Xem ra lần gặp mặt kế tiếp sẽ không phải chờ đến một năm.”

Chín tháng sau, tháng sáu đầu mùa hạ, con đê mền nhàn nhã, chim ưng thì bay lượn trên khoảng không bao la.

Khách điểm Lạc Dương, phòng chữ Thiên

Đang cúi thắt lưng, nam tử áo trắng đột nhiên dừng động tác: “Ra đi, rõ ràng thân là nữ tử sao có thể đứng nhìn nam tử xa lạ cởi áo.”

Vừa dứt lời, một lục y nữ tử đã xuất hiện trước mắt: “Thanh Mai giáo, hữu sứ Hương Sấn diện kiến Lạc thiếu hiệp, truyền khẩu lệnh của Giáo chủ: Thanh Mai giáo chủ Sở Tiêu Vi mời Lạc thiếu hiệp quay về.”

“Sở giáo chủ không lẽ là đã quên, còn hai tháng nữa mới đến thời hạn một năm.”

“Giáo chủ có phân phó: nếu Lạc thiếu hiệp có điều thoái thác, liền hỏi Lạc thiếu hiệp xem có phải mỗi ngày mừng tám đầu tháng đêm xuân khó nhịn hay không, đó là độc dược đặc thù của Thanh Mai giáo, không trở về Thanh Mai, không được nào có thể giải được.”

“Sở Tiêu Vi, người đúng là quỷ kế đa đoan. “rồi lại nhìn Hương Sấn: “Khi nào thì khởi hành?”

“Ngay bây giờ”

Ba ngày sau, dưới chân núi Thanh Mộ.

Lạc Ngọc Minh hiểu Thanh Mai giáo lấy Thanh mộ này là cơ sở, đập đá tạc vách, xây dựng lên Giáo địa U Tuyền. Hàng năm cùng Sở Tiêu Vi gặp mặt trên núi, nhưng chưa bao giờ bước vào nơi này nửa bước, phần vì không muốn cùng tà giáo này quan hệ quá nhiều, phần vì biết tâm tư Sở giáo chủ nên hắn cố tình xa lánh. Thật sự đi vào Thanh mai giáo thì đây là lần đầu tiên sau năm năm.

tuyetlam.wordpress.com

Hiện tại Lạc Ngọc Minh đang đứng ở cửa Thanh Mai giáo, lối vào là một cửa sơn động, không có y che dấu, cũng không quá khoa trương. Phiến đá trên cao có bốn chữ to “Thanh Mai U Tuyền”, mạnh mẽ hữu lực, người tập võ vừa nhìn thấy là đã biết do chưởng lực khắc thành.

Hương Sấn chỉ nói “Mời”, rồi mặc kệ không lên tiếng, dẫn Lạc Ngọc Minh đi vào bên trong. Mới vào, bên trong vô cùng chật hẹp, nhưng mà hắt lại cao to, nên chỉ có thể hướng người về phía trước mà đi. Đi được hơn mười bước, bên trong rộng mà sáng, cao hơn mười trượng, thạch bích hai bên có nhiều ngọn đuốc, chiếu sáng hết cỡ, chiếu bên trong động sáng trưng, điêu khắc lại tráng lệ.

Hương Sấn dẫn theo Lạc Ngọc Minh đi vòng vo, khúc khuỷu, xuyên qua mấy động liên tiếp, cuối cùng đi vào một phòng ngủ, nhìn trang sức mới đoán được đây là tẩm cung của Thanh Mai giáo chủ. Không thông báo liền tự tiện đi vào.

Dọc theo đường đi đều dị thường yên ắng, nhưng ở một nơi lại có âm thanh phát ra. Giọng tỳ nữ khẽ nức nở, như có như không âm thanh thống khổ rên rỉ, không lớn nhưng lại dị thường rõ ràng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-mai-tuy>